

uvedenie slova »a spol.« v prvom obžalovacom spise, ani poukázanie v druhom obžalovacom spise na obsah prvého obžalovacieho spisu nestačilo k poznačeniu biskupa P. G. jako súkromného žalobcu, vystupujúceho vlastným menom; označenie stránky v obžalovacom spise je tak podstatnou náležitosťou, že nemôže byť doplňované uzatváraním z okolností, ktoré nie sú uvedené v samom obžalovacom spise. Keď stránka v druhom obžalovacom spise uviedla, kto je súkromným žalobcom, poukaz na obsah prvého obžalovacieho spisu nemohol sa vzťahovať na poznačenie stránok, lež iba na meritornú časť obžalovacieho spisu. Pri tomto stave veci nepadá na váhu, že biskup P. G. výslovne neupustil od obžaloby, pokiaľ sa týka jeho vlastnej osoby.

Pokiaľ sa týka obžaloby, podanej v mene gr. kat. cirkvi, treba podotknúť toto: Neľze síce súhlasiť s názorom prvého súdu, že by cirkev jako právom uznaná korporácia nebola chránená zákonom o ochrane cti. Neľze to najmä odvodzovať z ustanovenia § 3 odst. II čís. 2 zák. čl. XLI:1914, lebo tam sú uvedené prípady, v ktorých pomluva má sa trestať prísnejším trestom, z tohoto predpisu však neľze usudzovať, že v prípadoch, ktoré tam nie sú uvedené, pomluva nie je trestateľná. Toto ustanovenie môže slúžiť naopak ako pomôcka pre výklad §§ 1 a 2 cit. zák. čl., a to v tom smysle, že, keď podľa § 3 odst. 2 č. 2 urazenou môže byť aj korporácia, treba slovom »iný«, ktorého upotrebuje ustanovenie §§ 1 a 2 cit. zák. čl., rozumieť nie len fyzickú, lež aj právnickú osobu (korporáciu). Tento názor odpovedá aj stálej praxi najvyššieho súdu.

Čís. 4714.

Překvalifikoval-li soud při použití mimořádného zmírňovacího práva trestný čin, kvalifikovaný zákonem jako zločin, se zřetelem na ustan. § 20 tr. zák. na přečin, jest použití zákonných ustanovení, platných pro přečiny, i co do trvání vedlejších trestů.

(Rozh. ze dne 10. května 1933, Zm IV 311/33, 312/33.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. K. a spol. pro zločin krádeže, na základě veřejného líčení o opravných prostředcích pro zachování právní jednotnosti, podaných generální prokuraturou, vynesl tento rozsudek: Opravným prostředkům pro zachování právní jednotnosti, podaným generální prokuraturou podle § 441 tr. ř., se vyhovuje a vyslovuje se, že pravoplatným rozsudkem vrchního soudu v Košicích ze dne 23. prosince 1932 č. j. To VII 722/32-57 byl porušen zákon, pokud jím byli obžalovaní F. Š. a L. B. odsouzeni k vedlejším trestům ztráty úřadu na 5 roků a ztráty volebního práva do obcí na 3 roky, v ustanovení § 57 odst. 2 tr. zák. a § 3 čís. 3 zák. čís. 75/1919 Sb. z. a n. Zároveň se rozsudek vrchního soudu zrušuje podle posledního odstavce § 422 tr. ř. z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 2 tr. ř. co do doby vedlejších trestů obžalovaných F. Š. a L. B. a doba trestu ztráty úřadu se určuje třemi roky a ztráty volebního práva do obcí jedním rokem.

Z d ů v o d ů :

Rozsudkem krajského soudu v B. ze dne 18. října 1932 byli obžalováni F. Š. a L. B. uznáni vinnými mnohonásobným zločinem krádeže podle §§ 70, 333, 336 čís. 4 a 337 tr. z. a odsouzeni podle § 49-I/1 tr. nov.: F. Š. k šesti měsícům žaláře a L. B. k sedmi měsícům žaláře, oba pak podle § 341 tr. zák. k ztrátě úřadu na 5 roků a podle § 3 čís. 3 zák. č. 75/1919 k ztrátě volebního práva do obcí na 3 roky. Vrchní soud v K. jednáje o odvoláních obou obžalovaných a změniv rozsudkem ze dne 23. prosince 1932 kvalifikaci trestného činu obžalovaných na jednonásobný pokračující zločin krádeže podle §§ 70, 333, 336 čís. 4 tr. zák., vyměřil oběma obžalovaným znovu trest, a to podle § 49-I/1 tr. nov. s použitím § 92 tr. zák. vězením v trvání 4 měsíců a kvalifikoval proto jejich trestný čin se zřetelem k ustanovení § 20 tr. zák. jako přečin, potvrdil však rozsudek prvního soudu ohledně vedlejších trestů ztráty úřadu a volebního práva do obcí. Proti tomuto rozsudku vrchního soudu nebyl ve prospěch obžalovaných F. Š. a L. B. podán opravný prostředek a stal se tudíž ohledně těchto obžalovaných pravoplatným.

Podle § 57 odst. 1 tr. zák. stanoví soud, jak dlouho má trvati ztráta úřadu: podle § 57 odst. 2 tr. zák. může pak býti tato doba určena při přečinech jedním až třemi roky, při zločinech třemi až pěti roky. Podle ustanovení § 3 čís. 3 zák. čís. 75/1919 Sb. z. a n. (ve znění zákonů čís. 163/1920 a 253/1922) pomíjí ztráta práva volebního do obcí, pokud podle platných ustanovení nepomíjí dříve, u zločinů po třech letech, u přečinů a přestupků po jednom roce od ukončení trestu. Podle stálé soudní praxe v takových případech, kdy následkem použití § 92 tr. zák. a vyměření trestu druhem vězení trestný čin, kvalifikovaný zákonem jako zločin, byl překvalifikován na přečin, třeba co do trvání vedlejších trestů zákonem stanovených použití zákonných ustanovení platných pro přečiny, neboť ustanovení § 57 odst. 2 tr. z. a § 3 čís. 3 zák. čís. 75/1919 Sb. z. a n. obsahují ustanovení všeobecného rázu a neurčují dobu vedlejších trestů podle povahy trestných činů, nýbrž výlučně podle jejich označení a v souvislosti s druhem a trváním hlavního trestu na svobodě. Pokud tudíž rozsudek vrchního soudu u obžalovaných F. Š. a L. B. při kvalifikaci jejich trestného činu za přečin uznal na ztrátu úřadu na 5 roků a na ztrátu volebního práva do obcí na 3 roky, porušil zákon v ustanovení § 57 odst. 2 tr. zák. a § 3 čís. 3 zák. č. 75/1919 Sb. z. a n. Bylo tudíž vyhověti opravnému prostředku pro zachování právní jednotnosti, podanému generální prokuraturou podle § 441 tr. ř. a uplatňujícím zmíněné porušení zákona. Poněvadž pak byli obžalovaní porušením zákona odsouzeni přísněji, než by to bylo možno při jeho správném použití, byl podle analogie posledního odstavce § 442 tr. ř. závadný výrok zrušen a uznáno právem, jak ve výrokové části jest uvedeno.

Čís. 4715.

Ochranu podľa § 17 odst. 1 zák. čl. XLI:1914 neľze priznať obžalovanému, ak jeho zistený čin nemožno posudzovať ako utrhanie alebo